

РЕШЕНИЕ

№ 13

гр. Разград, 04.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Атанас Д. Христов

при участието на секретаря Мариан В. Найденов
като разгледа докладваното от Атанас Д. Христов Търговско дело № 20233300900010 по описа за 2023 година

Производството е по реда на част II, дял I от ГПК.

Образувано е по предявени от ищеца Образувано по предявени от ищеца "КЛИО КОМЕРС - ТБ" ЕООД, ЕИК 203570114, седалище и адрес на управление: гр. Разград, п.к. 7200, ул. Ропотамо № 5, с управител Т. В. Б., ЕГН *****,

ПРОТИВ ответника

ЕТ "ИВЕНА КОМЕРС - В. Ш.", ЕИК 030233149, седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1407, р-н Лозенец, бул. Джеймс Баучер № 116, ет. 1, ап. 1, физическо лице – търговец: В. И. Ш.,

обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 327, ал.1 ТЗ вр. чл. 79, ал. 1, ЗЗД и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми:

СУМАТА от 166 825.00 лева /сто шестдесет и шест хиляди осемстотин двадесет и пет/ лева, представляваща цена на доставени хранителни стоки-захар, по фактури, както следва:

- Фактура № 3001253168/11.11.2022г. на стойност 56 160.00 лева с ДДС, ведно със законната лихва върху главницата от фактурата, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда – 03.04.2023г. до окончателното й изплащане;

- Фактура № 3001254680/16.11.2022г. на стойност 56 511.00 лева с ДДС, ведно със законната лихва върху главницата от фактурата, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда – 03.04.2023г. до окончателното

й изплащане;

- Фактура № 3001257106/24.11.2022г. на стойност 54 054.00 лева с ДДС, ведно със законната лихва върху главницата от фактурата, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда – 03.04.2023г. до окончателното й изплащане,

СУМАТА от **6 395.32** лева /шест хиляди триста деветдесет и пет лева и тридесет и две стотинки/, представляваща мораторна лихва за забава при изплащането на главниците по посочените по-горе фактури, дължима за периода от датата на забавата по всяка една от фактурите до датата на депозиране на исковата молба в съда – 03.04.2023г., както следва:

- по Фактура № 3001253168/11.11.2022г. - 2 246.40 /две хиляди двеста четиридесет и шест лева и четиридесет стотинки/, дължима върху главница от 56 160.00 лева за периода 11.11.2022г. - 03.04.2023г.;

- по Фактура № 3001254680/16.11.2022г. - 2 181.95 /две хиляди сто осемдесет и един лева и деветдесет и пет стотинки/, дължима върху главница 56511.00 лева за периода 16.11.2022г. - 03.04.2023г.;

- по Фактура № 3001257106/24.11.2022г. - 1 966.97 /хиляда деветстотин шестдесет и шест лева и деветдесет и седем стотинки/, дължима върху главница 54 054.00 лева за периода 24.11.2022г.-03.04.2023г.

Ищецът твърди, че между страните са били установени трайни търговски отношения свързани с продажбата на захар. През месец ноември 2022г. ищецът е извършвал доставки на ответника на захар, за което били съставени процесните фактури. Падежът на първата фактура е 11.11.2022 г., на втората - 16.11.2022 г., а на третата - 24.11.2022 г.

По посочените фактури ответникът не е извърши плащания, като общия размер на задължението му за главница възлиза на 166 825.00 /сто шестдесет и шест хиляди осемстотин двадесет и пет/ лева.

Излага подробни съображения. Представя писмени доказателства. Прави искане за назначаване на ССЕ.

В срока по чл.367 ал.1 от ГПК, при редовно връчени книжа /л. 38/, не е постъпил отговор от ответника.

В открито съдебно заседание, при редовност в призоваването, за ищеца се явява пълномощникът му адвокат М. Р. М. от АК – Разград. Поддържа исковата молба и излага подробни съображения. Претендира разноски.

В открито съдебно заседание, при редовност в призоваването /л.50/, за ответника не се явява представител. Не взема становище по делото.

По делото са приети горецитираните фактури, както и приемо предавателните протоколи към тях, неоспорени от ответната страна /л.9-14/. Приобщени са и разпечатки от информационната система на НАП относно страните /л. 57-69/.

От заключението на ССЕ, което съдът приема като пълно, ясно,

обосновано и правилно, се установява че:

Проверка в счетоводството на ищеца „КЛИО КОМЕРС-ТБ“ЕООД ЕИК 203570114 и предоставените документи от ТД на НАП - София средни данъкоплатци, касаещи ответника по делото ЕТ"ИВЕНА КОМЕРС-В. Ш." ЕИК 030233149 потвърждават, че данъчните фактури по № и дата: № 3001253168Д1.11.2022; № 3001254680/16.11.2022 и № 3001257106/24.11.2022 година са осчетоводени и при двете страни по делото.

Към датата на изготвяне на заключението 29.05.2023 година няма извършени плащания от ответника по процесните данъчни фактури и общото задължение по тях е в размер на 166 725,00 /сто шестдесет и шест хиляди седемстотин двадесет и пет 0,00/лева.

Ответникът по делото след като е осчетоводил процесните три броя данъчни фактури на обща стойност от 166 725,00 лева, като данъчно регистрирано по ЗДДС лице е ползвал данъчен кредит по трите фактури в размер на 27 728,50/двадесет и седем хиляди седемстотин двадесет и осем 0,50/лева.

Мораторната лихва за забава по всяка една от фактурите, считано от датата на фактурирането до датата на завеждане на исковата молба в съда - 03.04.2023 година е в общ размер на 6 395,32 /шест хиляди триста деветдесет и пет 0,32 /лева.

*Като фирми регистрирани по ЗДДС и водещи се в класа средни данъкоплатци и осигурители от приложените по делото документи и тези изискани и допълнително представени експертизата" приема, че воденото от страните за процесния период **е редовно водено.***

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Предмет на спора пред първоинстанционния съд са кумулативно обективно съединени искове с правно основание чл. 327 ТЗ и чл. 86 ЗЗД.

Не се спори, че между страните е съществувало търговско правоотношение, по което ищецът в качеството на продавач е поел задължението да продава хранителни стоки – захар на ответника, който в качеството на купувач поел задължението да плаща цена.

В подкрепа на повдигнатото от ищеца фактическо твърдение, че е изпълнил задължението си и е предал на ответника договореното количество горепосочена стока, са представени гореописаните фактури.

В подкрепа на доказателствения извод, че фактурираните стоки са били реално предадени на ответника в качеството на купувач, е констатацията на в. лице по заключението на ССЕ, че в за процесните фактурите са направени записвания в търговските книги на ответника, който е ползвал данъчен кредит. Със записването на фактурите в търговските си книги ответникът е признал не само за сключването на търговските продажбени

сделки, но е направил и признание, че дължи договорената цена, т. е. признал е, че е получил стоките / в подобен смисъл са решение N 23/07.02.2011 г. по т. д. N 588/2010 г. на ВКС, II т. о., решение N 96/26.11.2009 г. по т. д. N 380/2009 г. на ВКС, I т. о., решение N 42/19.04.2010 г. по т. д. N 593/2009 г. на ВКС, II т. о., Решение № 166/26.10.2010 г. по т. д. № 991/2009 г. на ВКС, II т. о., решение № 30 от 08.04.2011 г. по т. д. № 416/2010 г., Т. К., I Т. О. на ВКС, решение N 46/27.03.2009 г., по т. д. N 454/2008 г. на ВКС, II т. о. /.

Нормата на чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС предвижда, че данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Подаването от ответника на справка декларация по ЗДДС и ползването от него на данъчен кредит не оставя място за друг доказателствен извод освен за този, че ответникът е получил фактурираните стоки / в този смисъл решение № 211 от 30.01.2012 г. по т. д. № 1120/2010 г., Т. К., II Т. О. на ВКС, решение N 92/07.09.2011 г. по т. д. N 478/2010 г. на ВКС, II т. о., и решение N 109/07.09.2011 г. по т. д. N 465/2010 г. на ВКС, II Т. О. /.

От страна на ответника, който носи доказателствената тежест, не се представиха доказателства за факта, че е платил дължимата сума от 166 725,00лв., поради което съдът намира, че искът по чл. 327 ТЗ е доказан по основание. По размер искът за главница е доказан до размера на сумата 166 725 лв., като за разликата до претендирания размер от 166 825 лв., следва да се отхвърли като неоснователен.

Тъй като ответникът не е платил дължимата продажна цена в деня на падежа, е изпаднал в забава, поради което на основание чл. 86 ЗЗД дължи обезщетение в размер на законната лихва.

Върху дължимата сума за главница се дължи лихва за забава от датата на предявяване на иска – 03.04.2023г., на осн. чл. 86, ал.1 ЗЗД.

По иска за моратора лихва.

Съгласно константната съдебна практика, в т. ч. застъпена Решение № 158 от 7.11.2013 г. на ВКС по т. д. № 1128/2012 г., I т. о., ТК, издадената и приета фактура има действието на покана за плащане на изискуемото възнаграждение - чл. 84, ал. 2 ЗЗД, следствие на което е изпадането на длъжника в забава.

По делото не се спори, че процесните фактури са били получена от ответника в деня на издаването им, като в този смисъл са и неоспорените от ответника приема предавателни протоколи.

Съгласно разпоредбата на чл. 303а, ал. 1, изр. 1 от ТЗ, страните по търговска сделка могат да договарят срок за изпълнение на паричните задължения не повече от 60 дни. В случая в издадените от ищеца:

- фактура № 3001253168/11.11.2022г. е бил посочен падеж на плащане 11.11.2022г.,

- фактура № 3001254680/16.11.2022г. е бил посочен падеж на плащане 16.11.2022г.,

- фактура № 3001257106/24.11.2022г. е бил посочен падеж на плащане 24.11.2022г.

Съгласно общото правило за изчисление на сроковете при парични задължения /чл. 72, ал. 2 ЗЗД/ когато последният ден от срока е неприсъствен, срокът свършва в първия следващ присъствен ден, т. е. в процесния случай относно първата фактура първия следващ присъствен ден на 14.11.2022 г., от която дата вземането е станало изискуемо. Когато плащането не бъде осъществено на падежа е налице забава. Относно втората фактура забавата е настъпила на 17.11.2022г., а относно третата фактура – на 25.11.2022г.

Няма противоречие между чл. 72, ал. 2 и чл. 84, ал. 1 от ЗЗД. Разпоредбата на чл. 72, ал. 2 от ЗЗД визира изтичане на определен срок, а нормата на чл. 84 от ЗЗД касае начина на определяне дължимостта на едно вземане. Ако датата на падежа е определена, забавата настъпва от следващия ден (чл. 84, ал. 1), но ако този ден е неприсъствен, следва да бъде съобразена и разпоредбата на чл. 72, ал. 2 от ЗЗД. Така и Решение № 1491 от 20.02.2003 г. на ВАС по адм. д. № 7708/2002 г., V о.

Тези падежи не се оспорват от ответника, при което следва да се приеме, че денят за изпълнение на задължението за заплащане е бил определен и ответникът – длъжник е изпаднал в забава след изтичането му (чл. 84, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 288 от ТЗ), при което ищецът – кредитор има право на обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата (чл. 309а, ал. 1, изр. 1 от ТЗ) – съответно 14.11.2022г., 17.11.2022г., 25.11.2022г. Лихвата е в размера по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 84 от ЗЗД, вр. Постановление № 426 от 18.12.2014 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължения, в сила от 01.01.2015 г.

Следва да се присъди обезщетение за забавено плащане в размер на законна лихва по процесните фактури изчислена за периода от деня следващ падежа на всяка от фактурите до 03.04.2023г. - подаването на исковата молба, като общия размер на мораторната лихва се явява сумата от 6 317.81 лв., както следва:

- По Фактура № 3001253168/11.11.2022г. - 2 199.60 лева /две хиляди сто деветдесет и девет лева и шестдесет стотинки/, дължима върху главница от 56 160.00 лева за периода 14.11.2022г. - 03.04.2023г., като следва да се отхвърли иска за разликата до претендирания размер от 2 246.40 лева и за периода от 11.11.2022г. до 13.11.2022г., като неоснователен,

- По Фактура № 3001254680/16.11.2022г. - 2 166.26 /две хиляди сто шестдесет и шест лева и двадесет и шест стотинки/, дължима върху главница 56511.00 лева за периода 17.11.2022г. - 03.04.2023г., като следва да се отхвърли иска за разликата до претендирания размер от 2 181.95 лв. и за дата 16.11.2022г., като неоснователен,

- По Фактура № 3001257106/24.11.2022г. - 1 951.95 /хиляда

деветстотин петдесет и един лева и деветдесет и пет стотинки/, дължима върху главница 54 054.00 лева за периода 25.11.2022г.- 03.04.2023г., като следва да се отхвърли иска за разликата до претендирания размер от 1 966.97 лв., и за дата 24.11.2022г., като неоснователен,

Размера на законната лихва върху главниците по трите фактури от датата на забавата на всяка от тях до 03.04.2023 г. – датата на исковата молба, е в общ размер на 6 317.81 лв., с оглед изчисленията на съда извършени по реда на чл. 162 ГПК. Исковете по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за изтекли лихви следва да бъдат уважени в тези размери, а в останалата част – размер и период, отхвърлени.

Относно разноските по делото.

Ищецът е поискал присъждане на направените по делото разноски. Установява разноски за платена и дължима държавна такса от 6 928.81 лева, 600 лева разноски за вещо лице и 6 000 лева разноски за адвокат по договор за правна защита и съдействие, т.е. общо 13 528.81 лв. С оглед изхода на делото са му дължими 13 514.95 лева от разноските, като за разликата до пълния претендиран размер от 13 528.81 лв. искането за разноски се явява неоснователно, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Съгласно чл. 127, ал. 4 от ГПК ищецът е посочил начин на плащане по банкова сметка:

IBAN: ***

BIC: UNCRBGSF

банка: „УниКредит Булбанк“ АД,

титуляр: "КЛИО КОМЕРС - ТБ" ЕООД, ЕИК 203570114,

по която да се преведат присъдените суми и която е посочена в настоящото решение на основание чл. 236, ал. 1, т. 7 ГПК.

Мотивиран от горното, съдът,

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЕТ "ИВЕНА КОМЕРС - В. Ш.", ЕИК 030233149, седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1407, р-н Лозенец, бул. Джеймс Баучер № 116, ет. 1, ап. 1, физическо лице – търговец: В. И. Ш., ДА ЗАПЛАТИ на "КЛИО КОМЕРС - ТБ" ЕООД, ЕИК 203570114, седалище и адрес на управление: гр. Разград, п.к. 7200, ул. Ропотамо № 5, с управител Т. В. Б., ЕГН *****, следните суми:

СУМАТА от 1 6 6 725.00 лева /сто шестдесет и шест хиляди седемстотин двадесет и пет/ лева, представляваща сборна главница по 3 (три броя) фактури: 1. Фактура № 3001253168/11.11.2022г. на стойност 56 160.00

лева с ДДС; 2. Фактура № 3001254680/16.11.2022г. на стойност 56 511.00 лева с ДДС; 3. Фактура № 3001257106/24.11.2022г. на стойност 54 054.00 лева с ДДС, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба – **03.04.2023г.** до окончателното заплащане на задължението, основание чл. 327, ал.1 ТЗ вр. чл. 79, ал. 1, ЗЗД във вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над 166 725.00 лева до пълния претендиран размер на иска от 166 825.00 лева, като неоснователен.

СУМАТА от 6 317.81 лева /шест хиляди триста и седемнадесет лева и осемдесет и една стотинки/, представляваща мораторна лихва за забава при изплащането на главниците по посочените по-горе фактури, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, дължима за периода от датата на забавата по всяка една от фактурите до датата на депозиране на исковата молба в съда – 03.04.2023г., като отхвърля като неоснователен иска за разликата над 6 317.81 лева до пълния претендиран размер на иска от 6 395.32 лева, както следва:

- по Фактура № 3001253168/11.11.2022г. - 2 199.60 лева /две хиляди сто деветдесет и девет лева и шестдесет стотинки/, дължима върху главница от 56 160.00 лева за периода 14.11.2022г. - 03.04.2023г., като отхвърля иска за разликата до претендирания размер от 2 246.40 лева и за периода от 11.11.2022г. до 13.11.2022г., като неоснователен,

- по Фактура № 3001254680/16.11.2022г. - 2 166.26 /две хиляди сто шестдесет и шест лева и двадесет и шест стотинки/, дължима върху главница 56 511.00 лева за периода 17.11.2022г. - 03.04.2023г., като отхвърля иска за разликата до претендирания размер от 2 181.95 лв. и за дата 16.11.2022г., като неоснователен,

- по Фактура № 3001257106/24.11.2022г. - 1 951.95 /хиляда деветстотин петдесет и един лева и деветдесет и пет стотинки/, дължима върху главница 54 054.00 лева за периода 25.11.2022г.- 03.04.2023г., като отхвърля иска за разликата до претендирания размер от 1 966.97 лв., и за дата 24.11.2022г., като неоснователен,

СУМАТА от 13 514.95 лева /тринадесет хиляди петстотин и четиринадесет лева и деветдесет и пет стотинки/ - представляваща деловодни разноси съразмерно с уважената част от исковите, като отхвърля искането за разноси за разликата над 13 514.95 лева до пълния претендиран размер от 13 528.81 лв., като неоснователно, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

Препис от решението да се връчи на страните, на осн. чл. 7, ал.2 ГПК.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните с въззивна жалба пред Варненски апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – Разград: _____